

LBRIS

We know
books

Părintele
ELEFTERIE MIHAIL
de la mănăstirea Dervent

*doctor al trupurilor
și al sufletelor*

editura
Σοφία

București

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	5
Viața părintelui Elefterie	9
Portretul duhovnicesc al părintelui Elefterie	19
Mănăstirea Dervent în timpul stăreției părintelui Elefterie	33
Deshumarea și cinstirea sfințelor moaște	68

Mărturii ale sfințeniei

O făclie mereu aprinsă	73
Un om al dragostei nemăsurate	78
Curăția vieții și puterea rugăciunii	85
Dragoste și blândete	101
Sfântul de la Agapia Veche	111
Icoană a toată fapta bună	116
Doctorul fără de arginți	145
„Mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale...”	151
Părintele Elefterie Mihail taumaturgul	154
Avea darul de a tămădui atât trupurile, cât și sufletele credincioșilor	162
Mâna sfântă a părintelui	165

Cu fața albă ca zăpada	170
Despre părintele Elefterie, cu evlavie și recunoștință	190
Operație fără bisturiu și tăietură	202
Părintele Elefterie, vindecătorul de rele	208
Tăinuindu-și harismele	213
Ne zicea să spunem rugăciuni: „Doamne Iisuse Hristoase..!”	218
Un tratament „modest” pentru o șansă la viață	220
Avea harisma omeniei	224
A știut să îmbine calitățile de preot cu cele de medicină generală!	225
Acesta cu adevărat a fost omul lui Dumnezeu!	228
Părintele Elefterie a cunoscut prin darul său de la Dumnezeu	230
Călcătura părintelui Elefterie	233
Un mare sfânt purtător al Duhului lui Dumnezeu	245
O istorisire minunată și adevărată	254
O nouă minune a cuviosului părintelui nostru Elefterie	257

Viața părintelui Elefterie

Părintele Elefterie Mihail s-a născut la Leaskova (județul Filipopoli), în Bulgaria, într-o familie de aromâni, la 11 noiembrie 1900, fiind unul dintre cei cinci copii ai lui Constantin și Aristiței Mihale, și a primit la botez numele de Enache.

Despre copilăria lui se știe doar că la vârsta de 3 ani era paralizat, iar mama sa, auzind despre minunile de la „Crucea de Leac” de la Dervent, a venit cu el la micul paraclis care exista atunci. După ce l-a închinat Sfintei Cruci, seara, băiatul a adormit sub o icoană a Maicii Domnului din interiorul barăcii de scânduri. Noaptea, femeia a visat o fată frumoasă care i-a vindecat copilul. A doua zi dimineață acesta s-a trezit cu mult înaintea mamei și mergea. Cu lacrimi de fericire în ochi, mama i-a mulțumit Maicii Domnului pentru minunea săvârșită și a făgăduit: „Am să-l fac doctor – pentru că s-a vindecat – și preot ca să-I mulțumească lui Dumnezeu necontenit!” A urmat școala primară și o clasă secundară, iar mai târziu una cu profil medical la Adrianopol, unde a învățat metodele tradiționale de vindecare a bolilor cu plante medicinale, dar și prin corecta-

LIBRIS

We know

rea scheletului osos. A avut o viață în care necazurile nu l-au ocolit: soția și copilul i-au murit la naștere, tatăl său – negustor bogat, dar cinstit și credincios, care a favorizat trecerea în România a unui număr de o sută de familii de aromâni – a fost aruncat de turci în mare, iar un frate i-a fost omorât în ziua nunții.

Râvnind la o viață trăită mai aproape de Hristos, în anul 1932, în ajunul aniversării zilei sale de naștere, a intrat ca viețuitor în mănăstirea Balaciu, de lângă Urziceni, iar un an mai târziu, la 18 decembrie 1933, a fost tuns în monahism cu numele de Elefterie. Fiind un monah-model și remarcându-se printr-un deosebit spor duhovnicesc, în anul 1936, la cererea Preasfințitului Gherontie, Episcop de Constanța, a fost trimis în Dobrogea pentru a sluji la schitul Dervent – „Crucea de Leac”. Contribuția pe care și-a adus-o la construirea bisericii, precum și smerenia și dăruirea sa nu au trecut neobservate de către fețele bisericești de la Constanța. Fiind un vrednic slujitor al Sfântului Altar și un foarte activ și bun gospodar, trup și suflet numai pentru sfânta mănăstire, prin ordinul Episcopiei Tomisului nr. 5282 din 27 octombrie 1938, părintele este numit stareț al mănăstirii Dervent.

Cu ocazia sfințirii noii biserici de către P.S. Gherontie, la data de 13 septembrie 1942, ieromonahul Elefterie Mihail, „pentru munca depusă cu dragoste sufletească pentru ridica-

Vechea obște a mănăstirii Dervent

Părintele Elefterie împreună cu mama sa, schimonahia Antia

Părintele Elefterie la Tulcea

rea sfântului locaş de închinăciune”, a fost înălţat la treapta de egumen protosinghel, cu cârjă şi sfântă cruce. De acum îşi va împărţi timpul între obligaţiile administrative, slujirea monahală şi preotească şi vindecarea bolnavilor.

După o activitate susţinută în folosul obştii monahale şi al credincioşilor care veneau la Sfinţele Cruci, continuată chiar în condiţiile deosebit de grele ale regimului comunist, sub presiunea organelor de Securitate, părintele Elefterie va fi obligat să demisioneze şi să părăsească iubita lui mănăstire. În 1959, părintele depune, mai întâi în ianuarie şi apoi în aprilie, cerere de demisie, menţionând ca motiv starea de sănătate precară. Adevărul era că i se înscenase deţinerea de arme. În anul 1994, autorul respectivei fapte – Gheorghe Lupu din Galiţa – a mărturisit că, sub acoperirea Securităţii, s-a furişat în chilia părintelui şi a pus sub perna acestuia un revolver. Odată încheiată această misiune, autorităţile au efectuat percheziţia, soldată desigur cu găsirea obiectului „ilicit”. Acuzat de port ilegal de armă şi de acţiuni subversive împotriva securităţii statului, părintele Elefterie a fost obligat să demisioneze şi să părăsească mănăstirea, primind în schimb promisiunea că biserica nu va fi demolată.

Silit să abandoneze viaţa de mănăstire, fostul egumen se va angaja ca portar la ferma horticola „9 Mai” din Tulcea până la pensionare, adică până în anul 1962. Reconstituirea acestei perioade

este aproape imposibilă, dar probabil că-şi va fi împărţit timpul între grădina de legume şi tratarea bolnavilor, la care nu a renunţat nici un moment, în acest sens chiar mai multe „oficialităţi” ale statului apelând la ajutorul său eficient.

Unul dintre apropiaţii părintelui, ieromonahul Dionisie Ulezu de la mănăstirea Agapia Veche, povesteşte un trist eveniment din timpul şederii părintelui Elefterie la Tulcea, când a fost bătut de nişte turci, care i-au zdrobit coastele, l-au călcat cu picioarele peste trup şi peste cap, apoi l-au împins într-o râpă, convinşi că l-au omorât. În urma loviturilor primite, va rămâne pe viaţă cu această suferinţă, refuzând să o trateze. Singura alinare era „ridicarea coastelor rupte – care cădeau la două-trei zile”, când îşi puneă „o cârpă făcută ghem”, după care se încingea cu un brâu. Afirmaţia „deşi bolnav, ne-a vindecat pe noi” îşi găseşte astfel explicaţia, căci, până la sfârşitul vieţii, părintele Elefterie avea să îndure tot acest chin, în condiţiile în care va sluji şi se va îngriji permanent de cei bolnavi care veneau în număr mare cerându-i ajutorul.

Prin 1969-1970, va ajunge în Moldova împreună cu fostul său ucenic de la Derwent, monahul Nicodim, viitorul ctitor de la peştera Sfântului Apostol Andrei, şi se va stabili pentru scurt timp la Sihla, unde „cosea nasturi la fraţi”. De aici a fost luat de maicile de la Agapia Veche care aveau mare nevoie de un preot slujitor, unde

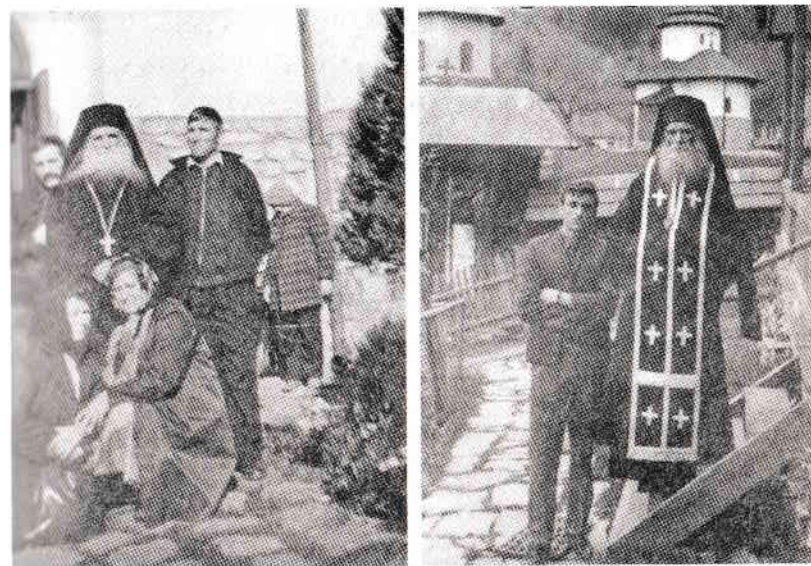
LRDIS | We know
books

avea să fie, mai bine de 15 ani, nu numai preot, ci și duhovnic și tămăduitor.

În tot timpul petrecut aici, părintele Elefterie s-a împărțit între biserică – săvârșind toate slujbele cerute de tipicul monahal – și oameni, căci, fiind înzestrat de Dumnezeu cu darul discernământului și al vindecării, era căutat atât de mireni, cât și de monahi, în număr mare. Dar, unde dragostea este mare, și încercările sunt pe măsură. S-a repetat și aici „fenomenul Dervent”, acea afluență masivă de oameni îndreptată de această dată spre zona Neamțului, ceea ce a condus la încordarea relațiilor cu autoritățile statului și chiar cu unii superiori direcți. La îndemnul Preasfințitului Pimen de a renunța la tratamente, părintele Elefterie a răspuns că nici pușcăria nu-l va putea opri de la aceasta, căci și acolo dacă ar fi, tot ar trata lumea. În viziunea sa, tămăduirea presupunea: *spovedanie, post, Sfânta Liturghie, Sfintele Taine și tratament*, și le făcea pe toate cu convingerea deplină că Hristos Domnul este Lucrătorul, Tămăduitorul și Desăvârșitorul. Relațiile cu Î.P.S. Mitropolit Teoctist al Moldovei erau de asemenea tensionate, întrucât și acesta îi cerea întreruperea tratamentelor, lucru pe care părintele nu-l putea accepta. Se pare că de la un moment dat nu a mai avut binecuvântarea mitropolitului, căci în 1990, simțindu-se aproape de sfârșitul vieții, îi cere acestuia dezlegarea spre a ieși din eparhie, pe care o primește, docu-

Părintele Elefterie printre credincioși

LIBRIS

We know

mentul oficial în acest sens aflându-se în mâinile Preasfințitului Lucian al Tomisului în ziua înmormântării părintelui.

În contextul acestor relații încordate, în anul 1985, starețul mănăstirii Secu – arhimandritul Irineu Bălan – obține transferul părintelui Elefterie la acest așezământ monahal, al cărui nivel l-a ridicat nu numai sub aspect duhovnicesc, ci și material, datorită numeroșilor pelerini care îl căutau și aici. Despre afluența creștinilor spre Secu, chiar starețul mănăstirii mărturisește că „veneau cu mașinile mulți oameni cărora părintele le citea, îi spovedea, îi vindeca”. Maicile de la Agapia îl vizitau, de asemenea, cel puțin la două săptămâni, fie vară, fie iarnă.

Dacă numai cu puțin timp înainte mănăstirea Secu nu putea oferi pelerinilor nici măcar un colț de pâine, după venirea părintelui, așa cum mărturisește tot starețul mănăstirii Secu, „se făceau aici praznice și de trei ori pe săptămână; din toate părintele doar gusta și le binecuvânta. Vinul era pus într-o cămară, iar unul dintre cunoscuții părintelui se îngrijea ca la masă fiecăruia să i se dea câte un pahar de vin. Oamenii trimiteau colete și alimente, pe care le împărțea imediat”. Obişnuia să spună: „Dumnezeu Se va îngriji pentru ziua de mâine, de aceea ceea ce avem să le dăm și oamenilor!”

Deși iubit și apreciat atât de credincioși, cât și de monahi, părintele Elefterie tânjea în taină du-

pă mănăstirea pe care o ridicase la Dervent și de care fusese silit să se despartă, dorința sa cea mai mare fiind să se reîntoarcă odată și odată acolo. După schimbarea regimului din decembrie 1989, acest vis s-a putut transforma în realitate, căci la 2 februarie 1990 părintele Elefterie a revenit la Dervent însoțit de fratele Marcu și ieromonahul Zosima Zaharia. După 30 de ani de dureroasă pibegie, părintele Elefterie s-a reîntors la mănăstirea pe care o iubea atât de mult, iar la scurt timp după aceea s-a mutat în pace la Domnul, în ziua de 12 mai 1990, fiind înmormântat lângă biserica pe care a ridicat-o și a slujit-o cu jertfelnicie atâția ani.

Portretul duhovnicesc al părintelui Elefterie

Pentru a alcătui portretul duhovnicesc al marelui stareț, am apelat la numeroase mărturii scrise sau orale ale celor care l-au cunoscut îndeaproape, toți arătând aceeași dragoste și însuflețire când își aduceau aminte de cel ce le-a fost duhovnic, ajutor la necaz sau tămăduitor.

Maica Anisia Trifan de la mănăstirea Agapia Veche povestește că „era un om cu viață deosebită, fiind tot timpul în biserică sau între oameni. La Agapia nu a avut preot de schimb, slujind zilnic Sfânta Liturghie și, de asemenea, fiind nelipsit de la vecernie și utrenie. Când auzea clopotul bătând, lăsa totul și mergea cu mulțimea de oameni la slujbă, venind apoi în chilie împreună cu ei”.

Despre *evlavia* cu care săvârșea slujbele bisericii, părintele Ion Dogaru de la parohia Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil din Târgu-Neamț, care a avut marea bucurie de a sluji adesea împreună cu părintele Elefterie la Agapia Veche, mărturisește următoarele: „Pentru un preot tânăr cum

eram eu, era o bucurie să slujești cu acest părinte... Cum se ruga, cum rostea rugăciunile cele de taină la Sfânta Liturghie – cu totul aparte, încât simțeai cu adevărat că pătrunde ceva în tine, îți schimba viața cuvântul lui, rugăciunea lui”.

După Sfânta Liturghie, se așeza în fața ușilor împărătești și spunea oamenilor cuvânt de învățătură, iar apoi citea Molitfele Sfântului Vasile cel Mare. De asemenea, după utrenia de noapte, ținută de la orele 18 până la 21, părintele Elefterie mergea la oameni și le citea molitfele, le făcea tratamente, stătea în mijlocul lor întrebându-i de necazuri și sfătuindu-i pe calea vieții adevărate. Începea întotdeauna cu tămăduirea sufletească: *spovedanie, Sfânta Liturghie, molitfe, rugăciuni, Sfânta Împărtășanie* și abia apoi se ocupa de *suferința fizică* propriu-zisă.

Spre miezul nopții, reușea să ajungă în chilia sa, însă nu atât pentru a se odihni, cât pentru a-și face pravila călugărească și a se ruga pentru bolnavii săi. Chilia părintelui era foarte simplă: „un pat cu o păturică, la căpătâi te miri ce, o ladă de veșminte, o masă pe care scria tratamentele, unu-două scaune și un perete plin cu icoane”. Nu de puține ori, era chemat și noaptea să le citească celor care aveau crize, până când aceștia se linișteau.

Deși se culca târziu și dormea doar două-trei ore pe noapte, „tot sănătosul obosea față de părintele”. La ora 3 se trezea și „foarte mult se oste-

